

Бу кечада (мана бу кишини) ким меҳмон қилади?

09:21 / 07.10.2018 2188

هَلْ عُلَّ هَلْ لَاصَّ بِنِّ لَإِلْ لُجَّرَ عَاجَ: لَاقُ هُنَّ عُلَّ هَلْ لَإِلْ يَضَرَّ رِيَّ رُهُ يَبَّ أُنَّ وَ-564
قَحَّ لِبَابَ كَثَعَبَ يَدُّ أَوْ: تَلَّاقَ فِ، هِئِئِ اسْنِ ضَعَبَ يَلَّ لَسْرَافُ، دُوَّ حَمَّ يِّنْ: لَاقَ فِ مَّ لَسَّ وَ
كَلَّ ذَلَّ شَمَّ نُّ هَلْ كَنْ لُقَّ يَّ حَ، كَلَّ ذَلَّ شَمَّ تَلَّاقَ فِ. يَخُّ أَيْ لَإِلْ لَسْرَافُ مَثُ، أَمَّ أَلْ إِي دُنَّ عَ أَمَّ
نَمَّ» مَّ لَسَّ وَ هَلْ عُلَّ هَلْ لَاصَّ بِنِّ لَإِلْ لُجَّرَ عَاجَ فِ. أَمَّ أَلْ إِي دُنَّ عَ أَمَّ قَحَّ لِبَابَ كَثَعَبَ يَدُّ أَوْ أَلْ
وَبَقَلَّ طَنْ أَفِ، هَلْ لَإِلْ لُجَّرَ أَيْ أُنَّ: رَاصَّ نَّ أَلْ نَمَّ لُجَّرَ لَاقَ فِ «؟ هَلْ لَإِلْ لُجَّرَ أَدَّهُ فِ يَضُّ
مَّ لَسَّ وَ هَلْ عُلَّ هَلْ لَاصَّ هَلْ لَإِلْ لُجَّرَ فِ يَضُّ مَرَّكَ أُنَّ: هَتَّ أَرَمَّ أَلْ لَاقَ فِ، هَلْ حَرَّ يَلَّ

لَاقَ، يِنَّ أَيْ بَصَّ تَوُقَّ أَلْ، أَلْ: تَلَّاقَ؟ هَيْ شَرَّ كَنْ دُنَّ عُلَّ: هَتَّ أَرَمَّ أَلْ لَاقَ رِيَّ أَوْرَ يَ وَ
جَ أَرَّ سَلَّ يَ ئِ فِ طَافَ، أُنَّ فِ يَضُّ لَ حَدَّ إِذْ أَوْ، مَّ هَيْ مَّ وَ نَفَ، عَاشَّ عَ أَلْ أُوْدَ أَرَّ إِذْ أَوْ، هَيْ شَبَّ مَّ هَيْ لَاقَ
بِنِّ لَإِلْ لُجَّرَ أَدَّ عَ حَبَّ صَ أَمَّ لَافَ، يَ نَّ يَ وَاطَّ اَتَّابُ وَ فِ يَضُّ لَ كَ أَوْ أُوْدَ عَاقَ فِ، لُ كَ أُنَّ أَلْ هَيْ رَ أَوْ
أَمَّ كَفِ يَضُّ بَ أَمَّ كَعِ يَ نَّ صَ نَمَّ هَلْ لَإِلْ لُجَّرَ عَاقَ فِ: مَّ لَسَّ وَ هَلْ عُلَّ هَلْ لَاصَّ
هَلْ عُلَّ قَاقَ فِ تَمَّ. «هَلْ لَإِلْ لُجَّرَ

564/1. Абу Хурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Бир киши Набий соллаллоху алайҳи васаллам ҳузурларига келиб: «эй Аллоҳнинг Расули, мен очликдан қийналиб кетдим», деганида, у зот баъзи аёлларига одам жўнатдилар. (Аёллари) «Сизни ҳақ билан юборган зотга қасамки, бизда сувдан бошқа нарса йўқ», деди. Кейин бошқа хотинларига одам юбордилар. У ҳам аввалги каби сўз айтди. Хаттоки барчалари: «Сизни ҳақ билан юборган зотга қасамки, ҳузуримда сувдан бошқа нарса йўқдир», деб айтишди. Шунда Набий соллаллоху алайҳи васаллам: «**Бу кечада (мана бу кишини) ким меҳмон қилади?**» дедилар. Ансорийлардан бўлган бир киши: «Мен меҳмон қиламан, эй Аллоҳнинг Расули», деб, уйига олиб борди-да хотинига: «Расулulloҳ соллаллоху алайҳи васаллам меҳмонларини ҳурмат қил», деди.

Бошқа ривоятда у киши хотинига: «Сенда егулик бирор нарса борми?», деди. Хотини: «Йўқ, фақат болаларимнинг овқати бор холос», деди. Шунда у киши: «Болаларни бирор нарса ила юпатиб тур. Агар кечки овқатни хоҳлашса, ухлатиб қўй. Меҳмонимиз уйга кирганида чироғни ўчириб қўй. Меҳмонга биз ҳам еётгандек бўлиб кўринайлик», деди. Улар овқатга ўлтиришди. Меҳмон овқат еди. Икковлари оч ҳолда ётишди. Қачонки тонг

отганида ҳалиги ансорий Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам ҳузурларига борганида у зот: **«Аллоҳ таоло сиз эр-хотиннинг бу кеча ўз меҳмонларингизга нисбатан қилган ишингиздан мамнун бўлди»**, дедилар.

Муттафақун алайҳ.